

в нашій державі зберігається досить високий рівень інфляції в порівнянні з сусідніми країнами, де рівень інфляції становить близько 2-3%. Самої величезної внутрішньої загрозою економічній безпеці може служити зменшення науково-технічного потенціалу та трудових ресурсів чому найбільш «посприяла» ратифікація безвізового режиму з Європейським союзом, та ситуація на Сході України.

Таким чином, кількість загроз економічній безпеці господарюючого суб'єкта існує досить велика кількість. Необхідно розглядати всі загрози в комплексі для того, щоб провести повноцінний аналіз діяльності підприємств в умовах сучасного часу. Вся система загроз економічній безпеці може бути представлена як динамічна структура, яка має пов'язану систему, в результаті чого, вирішення однієї загрози може призвести до появи іншої загрози та посилити загальний вплив на діяльність підприємства.

Такі особливості проявляється особливо в наш час, так як зараз досить багато загроз економічній безпеці та кризових ситуацій. Саме тому, підприємству необхідно постійно проводити моніторинг своєї діяльності і постійно піклуватися про те, щоб поява загрози економічній безпеці могло пройти з мінімальними наслідками в діяльності господарюючого суб'єкта, або зовсім не вплинути на підприємство. Виходячи з усього перерахованого вище, необхідно зробити висновок про те, що аналіз загроз дозволить побудувати систему щодо забезпечення економічної безпеки на різних господарських рівнях і дозволить запобігати появі загроз на стадії зародження, а також запобігати усім негативним наслідкам, що могли б виникнути в діяльності підприємства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Васильців Т. Г. *Економічна безпека підприємництва України: стратегія та механізми зміцнення: [монографія] / Т. Г. Васильців. - Львів: Арал, 2008. — 384 с.*
2. Гадзевич О. І. *Основи економічного аналізу і діагностика фінансово- господарської діяльності підприємств. Навчальний посібник. - К.: Кондор, 2007. - 180 с.*
3. Донець Л. І. *Економічна безпека підприємства: Навч. посіб. / Л.І. Донець, Н.В. Ващенко - К.: Центр учбової літератури, 2008. - 240 с.*
4. Зеркалов Д. В. *Безпека комерційної діяльності: у 2 кн. Кн. 2: Захист. Довідник / Д.В. Зеркалов. — К.: Основа, 2006. — 800 с.*
5. Камлик М. І. *Економічна безпека підприємницької діяльності. Економіко- правовий аспект / М. І. Камлик. — К. : Атіка, 2005. — 432 с.*

**Григорців Андрій Михайлович, студент 4 курсу,
Романчукевич Мар'яна Йосипівна, к.е.н, доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту**

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО РИНКУ ВІДНОВЛЮВАНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

Сучасні тенденції розвитку світового ринку відновлюваних джерел енергії слід розглядати у кількох сегментах. Насамперед, це основні сектори

використання відновлюваних джерел енергії (ВДЕ), а саме, електроенергетика, транспорт та теплопостачання. Іншим напрямом є економічні та технологічні тенденції в даній сфері.

Найбільш стрімке впровадження відновлюваних джерел енергії відбулося в секторі електроенергетики. До цього часу державні заходи контролю і підтримки відновлюваних джерел енергії були зосереджені переважно на фінансовому стимулюванні, необхідному для створення нових ринків. Однак зниження витрат, розвиток технологій і зростання попиту на відновлювані джерела енергії сигналізують про те, що фінансові стимули у багатьох країнах вже не настільки важливі – замість цього виникли нові виклики для відновлюваних джерел енергії і всього енергетичного сектора.

У транспортному комплексі відновлювані джерела можуть експлуатуватися трьома основними способами: рідке біопаливо, яке використовується в поєднанні з традиційними видами палива; газоподібне біопаливо і відновлювана електрика, що використовується для живлення електричних і гібридних транспортних засобів.

Рішенням ЄС була прийнята нова загальна мета щодо інтеграції ВДЕ в транспортний сектор - 10% (включаючи рідке біопаливо, водень, метан, «Зелену» електроенергію тощо) до 2020 року [1]. Середня частка енергії з відновлюваних джерел в транспорті збільшилася з 1,4% в 2004 році до 7,1% в 2018 році [2]. Серед країн ЄС відносна частка відновлюваних джерел енергії в транспорті варіювалася від 30,3% в Швеції і 10,6% в Австрії до менше 2,0% в Хорватії, Греції, Словенії та Естонії.

Найбільш широко використовуваними відновлюваними джерелами енергії в транспорті є рідкі біопалива, які зазвичай змішуються з викопним паливом. Через прив'язки до 2020 року виробництво рідкого біопалива в ЄС значно зросло, зокрема, біодизеля, найбільш широко використовуваного рідкого біопалива, за яким слідує біогазолін і інші рідкі біопалива. Всі варіанти відновлюваного транспорту необхідні для реалізації довгострокових планів щодо зниження вуглецевих викидів ЄС.

За останнє десятиліття ЄС домігся прогресу у впровадженні відновлюваних джерел енергії у транспортному секторі. До 2030 року більшість проданих легкових автомобілів можуть бути повністю електричними або гібридними, а електромобілі представлятимуть 16% всього транспорту в Європі, проте навіть при такому швидкому впровадженні електромобілів відновлювальна потужність становитиме лише близько 3% від споживання енергії в цьому секторі до 2030 року. Зелені біопалива – як сучасні, так і традиційні – будуть як і раніше необхідні для транспортних засобів з двигунами внутрішнього згорання і для транспортних систем, де повна електрифікація, як і раніше, неможлива. Використання рідкого біопалива може потроїтися до 2030 року в порівнянні з рівнями 2010 року і досягти 60-70 млрд. дол. США [3].

В секторі теплопостачання ВДЕ також займатимуть важливе місце. Опалення та кондиціонування приміщень і промислових будівель, складають значну частку енергоспоживання поряд із забезпеченням енергією транспортної системи. Тому для досягнення більш високої частки ВДЕ в енергетичному

балансі і зниження викидів парникових газів, необхідно інтегрувати відновлювані джерела енергії в усі ці сектори.

Більше третини нерозкритого потенціалу відновлюваної енергії припадає саме на сектор теплопостачання, на питання пов'язані з охолодженням і обігрівом будинків. На опалення та охолодження припадає приблизно половина попиту на енергію в ЄС сьогодні, проте прогрес в області впровадження відновлюваних джерел енергії йде повільніше, ніж в енергетичному секторі. Понад дві третини варіантів відновлюваного нагріву і охолодження є дешевшими, ніж використання традиційних джерел. Потенційно, при достатніх інвестиціях в розвиток ВДЕ, теплові насоси зможуть задовольняти близько 9% потреб в опаленні, а також сонячні водонагрівачі та безпосереднє використання біомаси в промисловості і будівлях. Сьогодні системи централізованого теплопостачання забезпечують близько 9% потреб в опаленні ЄС, однак основна частка енергії виробляється з використанням природного газу і вугілля. Перетворення систем централізованого теплопостачання з використанням відновлюваних джерел енергії – це можливість прискорити впровадження відновлюваних джерел енергії в секторі теплопостачання.

Таким чином, визначені основні сучасні тенденції розвитку європейського ринку відновлюваних джерел енергії в основних секторах їх використання, які показали, що глобальний потенціал відновлюваних джерел енергії значно перевищує поточний і прогнозований світовий попит на енергію та зумовлює подальші перспективи їх використання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Renewables 2018 Global Status Report* // URL: <http://www.ren21.net/gsr-2018/> (дата звернення: 15.04.2018 р.).
2. *Europe 2020 strategy* // European Commission: // EC.EUROPA. URL: [ec.europa.eu/info/business-economy-euro/economic-and-fiscal-policy-coordination / eu-economic-governance-monitoring-prevention-correction / european-semester / framework / europe-2020-strategy_en](http://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/economic-and-fiscal-policy-coordination/eu-economic-governance-monitoring-prevention-correction/european-semester/framework/europe-2020-strategy_en) (дата звернення: 20.03.2018 р.).
3. *Sawin J., Sverisson F. RETHinking Energy 2017: Accelerating the global energy transformation* // The International Renewable Energy Agency (IRENA). 2017 // URL: www.irena.org/documentdownloads/publications/irena_rethinking_energy_2017.pdf (дата звернення: 22.03.2018 р.).

**Сабецький Віталій Богданович, магістрант,
Алексєнко Людмила Михайлівна, д.е.н., професор,
завідувач кафедри обліку та фінансів**

ПОНЯТТЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ СТРАТЕГІЙ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах сучасних економічних викликів зростання конкурентоспроможності й забезпечення сталого економічного розвитку підприємства значною мірою залежать від формування надійної системи убезпечення його діяльності від різноманітних зовнішніх та внутрішніх ризиків і небезпек. А тому невід'ємним елементом стратегічного управління є розробка стратегії забезпечення економічної безпеки, яка б окреслювала напрямки